

ме да не причинява скандали. Като узнаха отъ мимическийтъ си разговоръ, че трѣба да тръгнатъ за коняку, погледнаха изъ прозорецътъ, познаха навѣрно, че сж прѣдадени. Постъпиха да излизатъ изъ стаята, когато плачишкомъ ги посрѣщна сестрата на Д. Кукумявковъ, и оплашено ги пигаше: „защо тѣзи въоружени цигани заобиколиха кжщата ни?“ З. Кановичъ бѣше отъ вѣнъ стаята. Тѣ распасаха револверитѣ си и дадаха книжата въ рждетѣ ѣ които бѣха въ тѣхъ, като по преди бѣха скрили по опаснитѣ подъ селскитѣ мостѣ и казаха ѣ: „скрий книжата и револверитѣ,“ и заминаха за коняку. Като стигнаха, влѣзова въ мезлинската стая, но никого отъ чорбаджитѣ не свариха. Тѣ за да узнаятъ обвинението си, попитаха заштитата: за какво сж докараха въ коняка:— сетѣ ще се научите отговориха тѣ. — Слѣдъ маловрѣменна почивка, пристигна заповѣдъ да се затворятъ двамата уловени въ оборътъ, който имъ служаше за затворъ. Затвориша ги, но нечистотията бѣше нетърпима, нѣмаше милость отъ чорбаджитѣ. Слѣдъ като уловиха и затвориша смутителитѣ, събраха се старѣйшинитѣ въ черковната стая. Тѣ бѣха сжщитѣ отъ миналата вечеръ, и проводиха та повикаха момчетата и изново почнаха да ги испитватъ единъ-по-единъ кое съ бой, кое съ заплашване. Младежитѣ постоянноуваха да не казватъ нѣщо. Само учительтъ Стидовски бѣше останалъ не поколебимъ и твърдъ на казанното си. Варбанчо Георгиевъ, като глѣдаше туй мжчение на момчетата, каза на събранитѣ:— оставете тѣзи работа на мене, азъ ще я прѣтхпча безъ да стане нѣкакво заподирване и затворенитѣ да се пустнатъ. Що сте сѣднали да търсите отъ пжтни приказки истинната, да смазвате, впапачате хорскитѣ чада и да ходите ни Сливенъ? Нѣма нѣкой тукъ да ви дави за врато. Ина